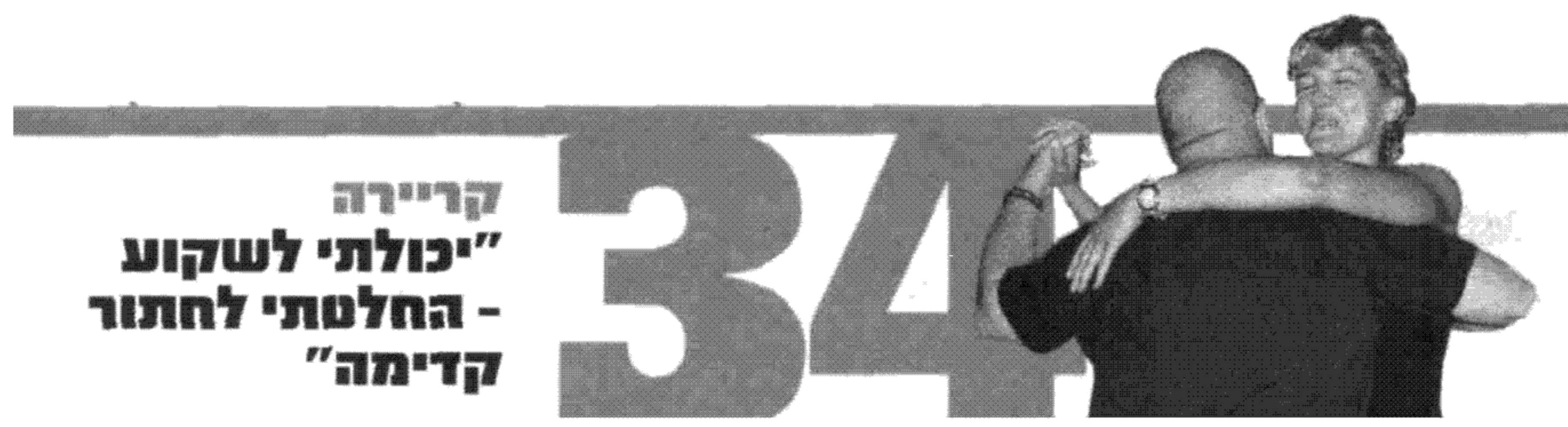

25.73x23.1	31	34 עמוד	הארץ - THE MARKER	16.09.2010	24198821-5
55430					

קריירה
"יכולתי לשקוע
- החלטתי לחתור
קדימה"

34

"יכולתי לשקוע - החלטתי לחתור קדימה"

סיפור הקריירה של קטיה וליקורודוב, צעירה עיוורת שנהפכה לעיתונאית טכנולוגית המראינת את מיטב אנשי ההייטק והמרע, מעורר השראה. "חשבתי שכעיתונאית אוכל לגרום לשינוי במעמד העיוורים", היא אומרת, ולא נותנת למגבלה להפריע לה - באוניברסיטה או על רחבת הריקודים. תקוותה היא שיותר מעסיקים יפתחו את הדלת, ותקנים מיוחדים לעיוורים יוקצו גם במשרדי הממשלה

יותר מ-26 אלף עיוורים בישראל

פילוח אוכלוסיית העיוורים, בחלוקה לקבוצות גיל, לפי מין באלפים

גיל	5-0	6-18	19-65	66+	סה"כ
זכר	82	583	4,330	8,211	13,206
נקבה	68	425	3,737	9,194	13,424
סה"כ	150	1,008	8,067	17,405	*26,630

*לא כולל עוד כ-50 אלף לקויי ראייה שאינם מוגדרים עיוורים

מקור: מנהל השירות לעיוור, משרד הרווחה, 2007

וחצי לאחר עלייתה כבר שלטה בעברית והיא נרשמה והתקבלה ללימודי תואר שני במדיניות ציבורית באוניברסיטת תל אביב. "באותה תקופה לא היה לי מחשב, הטכנולוגיה לא היתה מספיק מפותחת וכל החומר הביבליוגרפי לא היה בפורמט נגיש עבורי", היא מספרת. "מדור רווחת הסטודנט באוניברסיטה חיבר אותי עם מתנדבים שהקריאו לי והייתי צריכה ללמוד בעל פה. אחרי שסיימתי את התואר, אחת המרצות הציעה לי לכתוב גם תזה. זה לקח לי ארבע שנים אבל השלמתי גם את זה". לאחר השלמת התזה היא

אל הפועל רק באופן חלקי. ב-1994 הגיעו וליקורודוב ואמה ארצה והיא עברה ניתוח בעין האחת שעוד תיפקדה חלקית. היא נכנסה לחדר הניתוח עם שרידי ראייה ויצאה ממנו עיוורת לחלוטין. כחצי שנה לאחר מכן נפטר אביה ממחלת הסרטן. "אני תמיד אומרת תודה לתהליך הקליטה שלי בישראל, שהכריח אותי להילחם כדי לשרוד. יכולתי לשקוע או לחתור קדימה. אני בחרתי לחיות", היא אומרת. בתוך ים הטרגריות שפקד אותה, גלגל ההצלה הופיע דווקא ברמות לימודי העברית. כשנה

שפותחים דלתות, והממשלה תקציב תקנים ייחודיים לעיוורים במגזר הציבורי."

"לא חוננה להגיש פריטית"

סיפורה של וליקורודוב יכול היה לפרנס בקלות תסריטאי של טלנובלות. היא נולדה בטרנפול, אוקראינה, תחת השלטון הקומוניסטי. הסוכרת אובחנה בגופה כשהיתה בת 5 והיא עברה טיפול כושל במחלה שהוביל להידרדרות במצבה. כשהיתה בת 19 חלה ירידה משמעותית בראייה באחת מעיניה. אובדן הראייה תפס אותה בעיצומם של לימודים לתואר ראשון בכלכלה, ובאותה תקופה חלה גם אביה בסרטן. לאחר שהרופאים לא הצליחו לטפל בעיניה החליטה אמה שהשתיים יעלו לישראל בתקווה להציל את ראייתה. אביה ואחיה הבכור נשארו מאחור בתקווה שיצטרפו מאוחר יותר, אך התוכנית יצאה

לכל מי שרואה אותה ברחוב, מלווה בכלבה הנאמן דויד, ושוקל לרגע לרחם עליה, יש לה מסר חד וברור: "כשהייתי צעירה יותר ולא מודעת למחלה חשבתי שאני יכולה לעשות כל דבר, וכך אני חיה את החיים שלי גם היום. עיוורים לא מוגבלים במה שהם יכולים לעשות - רק בדרך - ואם יש קושי, מחפשים דרך אחרת. אם מישהו חושב שאני לא יכולה לראות סרט וליהנות ממנו הוא טועה. החיים קצרים מאוד, אני בעד להפיק מהם מה שאפשר". גם למעסיקים יש לה מסר ברור: "אין טעם לרחם על עיוור, אפשר להביע חמלה אמיתית ובעיקר לעזור בדרכים הנכונות. מעסיקים למשל, מעדיפים לתת מלגה לעיוור מאשר להעסיק אותו - למה בעצם? כך נוצר מצב שאם אין לך קשרים, פעמים רבות אתה לבר. יש חוק נגד אפליה של בעלי מוגבלויות, אבל אין לו שיניים. מצב העיוורים כמו גם מצב הכלכלה ישראלית - היה טוב יותר לו היו מעסיקים

מאת עידו סולומון

« העיתונאית קטיה וליקורודוב לא אזהבת לראיין אנשים בטלפון. לדבריה, היא מעדיפה לפגוש אותם פנים אל פנים, כדי שתוכל "לראות" את שפת הגוף שלהם. לכאורה עובדה טריוויאלית והעדפה שתהיה מקובלת על רוב העיתונאים, אלא שב-16 השנים האחרונות וליקורודוב עיוורת. זו אינה ההפתעה היחידה שהיא שולפת במהלך הראיון. כך למשל, מחלת הסוכרת שמלווה אותה מגיל חמש, והעיוורון בו לקתה כשהיתה בת 21 לא עצרו אותה מלהשלים שני תארים אקדמיים, לשלוט בשלוש שפות מלבד שפת אמה, ללמוד הקלדה עיוורת מבלי להסתייע בכתב ברייל, לרקוד טנגו וסלסלה, ולחלום על להיות חלק מתעשיית הטלוויזיה או לביים סרט תיעודי. את פרנסתה מוצאת וליקורודוב, 37, כעיתונאית טכנולוגיה בתחום הסטארטאפים בישראל.

"אין טעם לרחם על עיוור - אפשר להביע חמלה אמיתית ולעזור בדרכים הנכונות. מעסיקים מעדיפים לתת מלגה לעיוור מאשר להעסיק אותו - למה בעצם?"

21.57x20.94	32	עמוד 34	הארץ - THE MARKER	16.09.2010	24198835-0
55430					

קטיה וליקורודוב

גיל: 37 מקום מגורים:
תל אביב מקצוע:
 עיתונאית בתחום
 הטכנולוגיה **עוד משהו:**
 כבר חמש שנים היא
 רוקדת טנגו, אז היא
 שוכחת שהיא עיוורת

קטיה וליקורודוב: "אני אומרת תודה לתהליך הקליטה שלי בישראל, שהכריח אותי להילחם כדי לשרוד. יכולתי לשקוע או לחתור קדימה. בחרתי לחיות"

צלום: חיים עמית

עכשיו אני יכולה לתת בגאווה את כרטיס הביקור שלי וזה כמובן משפר את המצב הכלכלי. בעיתון הזה יש עומק והוא נותן לי לנצל את יכולת הלמידה של תחומים שונים. מרתק בעיני לראיין פרופסורים, שעל בסיס האינטלקט שלהם ממציאים דברים ויום אחד אולי יעשו מזה כסף. הטכנולוגיה העכשווית לא רחוקה בעיני ממדע בדיוני - רק שבניגוד למדע הבדיוני, זה באמת קורה".

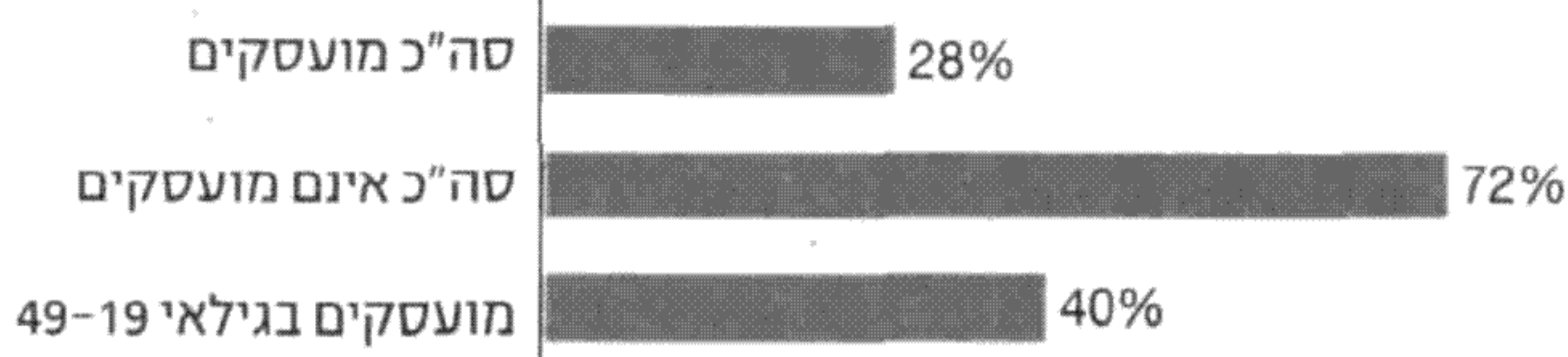
אנשי ההיי-טק מתנצלים

השאלה המסקרנת היא כיצד מצליחה קטיה להתגבר על מכשולי עבודה בסיסיים. מסתבר שהטכנולוגיה מסייעת במיוחד, ומאפשרת לה מידה רבה של חופש. בראיון היא נעזרת במכשיר הקלטה ולאחר מכן היא מקלידה את התמלול. תוכנת מחשב מקריאה לה את הטקסטים ותוכנה רומה המותקנת בטלפון הנייד מאפשרת לה לקבל ולכתוב

עיוורים בשוק העבודה

שיעור המועסקים בקרב אוכלוסיית העיוורים בעלי תעודת עיוור

מקור: ג'וינט-מכון ברוקדייל, 1996

לי ספק שלקחתי את המועמדת המתאימה ביותר לתפקיד. העובדה שהיא עיוורת היא פרט טכני ולא חשוב. קיבלתי עליה פידבקים ממרואיינים, בכירים בתעשייה, שהחמיאו לה על המקצועיות, הרצינות והכישרון". אחרי הרבה שנים של ניסוי וטעייה מרגישה וליקורודוב שמצאה את מקומה. "בתקופות שלא עבדתי והייתי צריכה להגיד שאני מובטלת זה הפך לי את המעיים, הרגשתי פרויטית.

לאור את הירחון, היה זה שקיבל אותה לעבודה לאחר חצי שעה של פגישה והפקיד בידיה את סיקור שוק הסטארט-אפים המקומי - ענף שלא היתה לה כל נגיעה אליו בעבר. "דיאינתי מועמדים בריאים ובעלי רקע בתחום אבל אף אחד מהם לא עשה לי את זה", מספר לחמיש. "פתאום יושבת מולי אישה אינטליגנטית, מקסימה עם שאיפות עד השמיים. שילבנו אותה בקורס במכללה והיא למדה את היסודות. אין

שקלה קריירה אקדמית והמשך המחקר בתחום, אבל חיפשה עיסוק פרקטי יותר עם תוצאות מהירות יחסית, ונרשמה ללימודי תקשורת בכותרת. "חשבת שבעיתונאית שמפרסמת תחקירים אוכל לגרום לשינוי במעמד העיוורים. אם יהיו יותר עיוורים בתקשורת בכלל ובטלוויזיה בפרט, המלחמה על מעמד העיוור והתדרמית שלו תהיה קלה הרבה יותר", היא אומרת. "מספיק שיכניסו דמות של עיוור לטלנובלה, אפילו דמות שלילית, רק שיהיה בתודעה". לאחר שסיימה את לימודיה היא החלה לעבוד בירחון "טכנולוגיות" - אחד מעיתוני ההיי-טק הוותיקים בישראל, שקהל קוראיו הוא בעיקר אנשי מקצוע מתחומי פיתוח, הנרסה, ייצור, רכש ומינהל. יוסי לחמיש, מנכ"ל מכללת ההיי-טק מקבוצת מטריקס ומי שעמד בזמנו בראש קבוצת טכנולוגיות, המוציאה

הודעות טקסט באמצעות הוראות קולית. רגעים מביכים יכולים להתרחש גם במהלך הראיון, דווקא כשהיא נדרשת לווסת את רמות הסוכר בדם. היא נושאת עליה כל העת מכשיר שמודד את רמת הסוכר ושולח את המידע למעין ביפר. מאחר שלא קיים "ביפר מדבר", היא צריכה לבקש שיקריאו לה את הספרות. התהליך הזה התרחש פעמיים תוך כדי הראיון שלנו, וגם לא מעט תוך כדי הראיונות שהיא עורכת, אז היא מבקשת בפשטות מהמראיין שיעזור לה. וליקורודוב כבר מורגלת בעניין ולא מרגישה צורך להתנצל. "התגובה השכיחה של רוב אנשי ההיי-טק שבהם אני נתקלת היא שהם מתביישים בשם הענף על כך שעוד לא הומצא מכשיר שיותאם גם לעיוורים", היא אומרת. האם מישהו ירים את הכפפה?